

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในฐานะที่เป็นภาษาต่างประเทศโดยเฉพาะในประเทศไทยนั้น ทักษะที่มีความสำคัญมากที่สุดสำหรับผู้เรียน คือ ทักษะการอ่าน ทั้งนี้เพราะผู้เรียนมีโอกาสนำทักษะการฟัง การพูด และการเขียนภาษาอังกฤษน้อยกว่าการอ่าน (สุภัทรา อักษรานูเคราะห์ 2530: 50) กระทรวงศึกษาธิการได้เล็งเห็นความสำคัญของการอ่านภาษาอังกฤษ จึงกำหนดในหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 และระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 ให้นักเรียนได้เลือกเรียนทักษะการอ่านมากกว่าทักษะอื่น ๆ คือ นอกจากจะได้เรียนการอ่านในวิชาหลักและวิชาเสริมทักษะแล้ว นักเรียนยังสามารถเลือกเรียนวิชาอ่านอังกฤษเบื้องต้นและวิชาทักษะ เฉพาะทางการอ่านเพิ่มเติมได้อีกด้วย

จากรายงานการวิจัยของ สุพัฒน์ สุขมลสันต์ (2532: 152-155) เรื่องการ อภิวิเคราะห์และการสังเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระหว่างปี พุทธศักราช 2515-2530 พบว่า งานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับการอ่านมีมากที่สุด คือ 16.12% โดยส่วนใหญ่เป็นงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีการสอนอ่าน ในขณะที่งานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับการฟังมี 9.85% การฟัง และการพูด 2.69% และการเขียนมี 3.88% เท่านั้น

ในเรื่องของความสำคัญหรือคุณค่าของการอ่านนั้น นักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความเห็นไว้ต่าง ๆ กันดังนี้คือ

วิลกา เอ็ม ริเวอร์ส (Wilga M. Rivers 1972: 214) ได้กล่าวถึงคุณค่าของการอ่านว่า เมื่อนักเรียนคนใดได้พัฒนาทักษะการอ่านจนใช้การได้แล้ว ทักษะนี้ก็จะคงอยู่กับตัวนักเรียนผู้นั้นตลอดไป และทำให้มีความสามารถที่จะเพิ่มพูนความรู้ด้วยตนเองได้ นอกจากนั้น การอ่านจะช่วยให้นักเรียนเข้าใจวัฒนธรรมผู้ใช้ภาษานั้น ๆ รวมทั้งวิถีทางของความคิดและความสามารถสร้างสรรค์ในด้านต่าง ๆ

เอ็ดเวิร์ด เดวิด แอลเลน และ รีเบ็กกา เอ็ม วาเลตต์ (Edward David Allen and Rebecca M.Valette 1979 อ้างถึงใน สุนทรี วัฒนจินดาพร 2527: 3) ได้กล่าวถึงการอ่านว่าในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ การอ่านเป็นทักษะที่ผู้เรียนมีโอกาสได้ใช้ต่อไป ถึงแม้ว่าผู้เรียนสำเร็จการศึกษาไปแล้ว และยังเป็นทักษะที่คงอยู่กับผู้เรียนได้นานที่สุด ทักษะอื่น ๆ เช่น ทักษะการฟัง การพูด และการเขียน เมื่อผู้เรียนสำเร็จการศึกษาไปแล้ว มักจะไม่มีโอกาสได้ใช้และจะลืมไปในที่สุด

ในการอ่านภาษาต่างประเทศโดยเฉพาะภาษาอังกฤษนั้น ยู บี เมเนดิโอ (U.B. Gbenedio 1986: 47) ได้ให้ความเห็นว่า ในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศนั้น การสอนทักษะการอ่านภาษาอังกฤษมีความสำคัญยิ่ง เพราะไม่ว่าผู้เรียนจะพูดหรือเขียนภาษาอังกฤษได้หรือไม่ก็ตาม แต่สิ่งหนึ่งที่ผู้เรียนมีความต้องการก็คือ ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อจุดมุ่งหมายต่าง ๆ ซึ่งก็หมายรวมถึงเพื่อการสอบผ่านด้วย

บี เจ มัวร์ (B.J.Moore 1984: 3-7) ได้กล่าวถึงการอ่านว่า การอ่านจะเกี่ยวข้องกับประสบการณ์เดิมของผู้อ่าน ความถูกต้องในการอ่านออกเสียงและเข้าใจความหมายของคำศัพท์ในข้อความที่อ่าน และความสามารถในการที่จะเข้าใจและจับใจความสำคัญในเรื่องที่อ่านได้ ซึ่งประเด็นสุดท้ายนี้เป็นประเด็นที่สำคัญที่สุด เพราะถ้าปราศจากความเข้าใจแล้วก็ไม่อาจบอกได้ว่าผู้อ่านสามารถอ่านได้ ถึงแม้ว่าผู้อ่านจะสามารถอ่านคำทุก ๆ คำที่ปรากฏในข้อความนั้นได้อย่างถูกต้องก็ตาม เพราะฉะนั้นเป้าหมายในการสอนอ่าน คือ การช่วยให้ผู้เรียนสามารถใช้ทักษะการอ่านเพื่อช่วยในการเรียน ช่วยในการแก้ปัญหา และเพื่อความเพลิดเพลิน

ความเข้าใจเป็นวัตถุประสงค์ของการอ่านทุกชนิด ในการเรียนทุกระดับการสอนอ่านจะเกี่ยวข้องกับการช่วยให้ผู้เรียนได้พัฒนาความเข้าใจในการอ่านเป็นอันดับแรก นั่นคือเราจะเน้นที่การอ่านเพื่อการเรียนรู้มากกว่าการเรียนรู้เพื่อจะอ่าน การที่จะเป็นนักอ่านที่มีความสามารถ ผู้เรียนจะต้องเข้าใจข้อความที่อ่านทุกชนิด เพราะฉะนั้นสิ่งที่ เป็นจุดมุ่งหมายของการอ่าน คือ ความเข้าใจนั่นเอง

แมรี ฟินอคเชียโร และ ซิดนีย์ ซาโกะ (Mary Finocchiaro and Sydney Sako 1983: 131-132) กล่าวถึงความเข้าใจในการอ่านว่า คือ ความสามารถในการที่จะเข้าใจคำศัพท์ และโครงสร้างประโยคที่ปรากฏในข้อความ สามารถจับใจความสำคัญหรือแก่นสำคัญของ เรื่อง

และรายละเอียดปลีกย่อยได้ สามารถเข้าใจความสัมพันธ์ต่าง ๆ ของสิ่งที่อ่าน สามารถสรุป
ตีความ และเข้าใจความหมายแฝง รวมทั้งสามารถประเมินสิ่งที่อ่าน ทราบแนวการเขียน
อารมณ์หรือแนวคิดของผู้เขียนและอ่านด้วยความซาบซึ้ง

การอ่านที่จะให้เข้าใจนั้นอย่างน้อยผู้อ่านต้องจับใจความสำคัญได้ และรู้รายละเอียด
ที่สนับสนุนใจความสำคัญนั้น คิดพิจารณาไขเหตุผลในขณะที่อ่านและสามารถตีความหรือประเมินสิ่ง
ที่อ่านได้

ถึงแม้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยจะให้ความสำคัญต่อการสอนอ่าน
แต่ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของผู้เรียนยังไม่อยู่ในระดับที่น่าพอใจ จากงานวิจัย
ของประภาศรี ตั้งบรรเจิดสุข (2526: 60-62) เรื่องความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ
ขั้นตีความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โปรแกรมภาษาอังกฤษในจังหวัดชัยนาท พบว่า
นักเรียนมีความสามารถในการอ่านขั้นตีความอยู่ในระดับไม่น่าพอใจ ความสามารถของนักเรียน
ส่วนมากต่ำกว่าระดับปานกลาง เมื่อเทียบกับเกณฑ์การให้ระดับผลการเรียนของกระทรวงศึกษาธิการ

วิภา สังข์ทองจีน (2530: 82-84) ทำการวิจัยเรื่องระดับความสามารถด้านการ
อ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นทั่วประเทศ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 1-3 มีระดับความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษเพียงระดับความรู้ นักเรียน
มีความสามารถด้านการอ่านยังไม่ถึงระดับการถ่ายโอน การสื่อสาร และการวิเคราะห์
การเรียนการสอนอ่านไม่ประสบความสำเร็จ แม้จะมีการระบุไว้ในจุดประสงค์การเรียนรู้อัน
หลักสูตรระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ให้นักเรียนสามารถติดตามแนวคิดของเนื้อเรื่องที่อ่านสามารถ
สรุปและตีความข้อความและเรื่องที่อ่านได้ แต่นักเรียนก็ยังขาดความสามารถในการจับใจความ
สำคัญของเรื่อง การเรียงลำดับเหตุการณ์และกระบวนการคิดที่เป็นเหตุเป็นผล

จากปัญหาดังกล่าวข้างต้น จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการปรับปรุงการเรียนการสอน
อ่านเพื่อช่วยให้นักเรียนมีความสามารถในการอ่านที่ดีขึ้น วิธีการหนึ่งที่จะปรับปรุงการเรียนการ
สอนอ่านก็คือ การส่งเสริมและสนับสนุนการสอนทักษะการอ่านในห้องเรียน โดยการจัดหารูปแบบ
การสอน และเทคนิคการสอนใหม่ ๆ เพื่อช่วยเพิ่มความสามารถด้านการอ่านของนักเรียนให้
มากขึ้น เนื่องจากการอ่านเป็นกระบวนการที่ซับซ้อนที่ต้องอาศัยความรู้ในทักษะอื่น ๆ มา
ผสมผสานเพื่อช่วยให้การสอนทักษะการอ่านมีประสิทธิภาพ ดังนั้นการที่ครูจะบรรลุจุดมุ่งหมาย

ในการสอนอ่านจึงไม่ใช่เรื่องง่าย เพราะครูจะต้องศึกษาเกี่ยวกับเทคนิคการสอนอ่าน รวมทั้งสามารถจัดเตรียมบทเรียนและกิจกรรมเพื่อฝึกฝนให้นักเรียนเกิดพัฒนาการในการอ่าน ในปัจจุบันระบบการเรียนการสอนมีการประยุกต์เทคโนโลยีและนวัตกรรมใหม่ ๆ มาใช้เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการเรียนการสอนอย่างกว้างขวาง ซึ่งจะอยู่ในรูปของสื่อการสอนและวิธีการจัดระบบ เพราะฉะนั้นในเรื่องการสอนอ่านจึงเป็นหน้าที่ของครูที่จะต้องเลือกหาวิธีสอนที่เหมาะสมและดีที่สุด เพื่อให้ นักเรียนได้เรียนรู้มากขึ้น โดยใช้เวลาน้อยลง โดยใช้เทคนิคและอุปกรณ์ทางเทคโนโลยีการศึกษา เข้ามาช่วยซึ่งอุปกรณ์หนึ่งที่นำมาใช้ในการสอนอ่าน เพื่อเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการอ่าน ก็คือ เทปบันทึกเสียง

การสอนอ่านอังกฤษแต่เดิมนั้น ครูจะสอนโดยการให้นักเรียนอ่านออกเสียงตามครู ต่อมานักการศึกษาและผู้เชี่ยวชาญด้านการอ่านหลายท่านได้ให้ความสำคัญต่อการอ่านในใจมากกว่า การอ่านออกเสียง เนื่องจากพบว่า การอ่านในใจช่วยพัฒนาความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจให้แก่ นักเรียน เช่น เฮาเวิร์ด อีแวนส์ จอห์น ซี ทาวเนอร์ และ ไลย์แมน ฮันท์ (Howard Evans and John C. Towner 1975; Lyman Hunt 1970 อ้างถึงใน Steven G. Levine 1984: 398) เชื่อว่าวิธีการที่ดีที่สุดในการที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้พัฒนาความสามารถด้านการอ่าน ก็คือ การให้ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกการอ่านในใจในห้องเรียนให้มากที่สุด

ฮาโรลด์ นิวแมน (Harold Newman 1978 อ้างถึงใน Peggy Ann Mendek 1986 : 636-637) ได้สนับสนุนให้ผู้เรียนได้ฝึกการอ่านในใจ เพราะวิธีการดังกล่าวเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีเวลามากขึ้นในการที่จะใช้ความคิดและทำความเข้าใจในเนื้อเรื่องที่ตนอ่าน โดยเฉพาะ เนื้อเรื่องที่ค่อนข้างยาก และในขณะที่อ่านเพื่อความเข้าใจนั้น ผู้เรียนที่ได้รับการฝึกการอ่านในใจจนชำนาญแล้วจะไม่ต้องมาเสียเวลาอ่านทุกคำที่ปรากฏ แต่เขาสามารถที่จะเลือกอ่านเฉพาะข้อความที่จำเป็นต่อความเข้าใจ โดยข้ามข้อความหรือคำที่ไม่จำเป็น ซึ่งจะช่วยให้เขาสามารถอ่านจับใจความสำคัญได้อย่างรวดเร็วโดยใช้เวลาเพียงเล็กน้อยเท่านั้น (Nancy E. Taylor and Ulla Connor 1982 อ้างถึงใน Peggy Ann Mendak 1986: 637)

สิ่งที่เป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาความสามารถด้านการอ่านสิ่งหนึ่ง ก็คือ ในขณะที่อ่านในใจนั้นนักเรียนมักจะอ่านออกเสียงในลำคอหรือออกเสียงพิมพ์โดยขยับปากตามไปด้วยในขณะที่

อ่านในใจโดยไม่รู้ตัว (sub-vocalization) วิลเลียม เอส เกรย์ (William S.Grey 1984: 21-22) ได้ทำการสังเกตขณะที่ผู้เรียนทำการอ่านในใจพบว่า ผู้เรียนจะทำปากขมูขมิบ ออกเสียงตามไปด้วยในขณะที่อ่านในใจ เมื่อนักเรียนมีความสามารถด้านการอ่านเพิ่มมากขึ้น อาการดังกล่าวก็จะลดลงและหายไปในที่สุด ซึ่งจะทำให้เขากลายเป็นผู้อ่านที่ดีที่สามารถอ่านได้อย่างคล่องแคล่ว อาการที่ผู้เรียนพิมพ์คำออกเสียงตามในลำคอขณะอ่านจะเป็นสาเหตุให้ผู้เรียนลดประสิทธิภาพในการอ่านในใจลง การได้รับการฝึกหัดเพื่อลดอาการดังกล่าวลงจะช่วยให้ผู้เรียนอ่านด้วยความเข้าใจยิ่งขึ้น

เอ เอ็น โซโคลอฟ (A.N.Sokolov 1960 อ้างถึงใน Mary H.Neville and A.K.Pugh 1975: 321) พบว่า การพิมพ์คำออกเสียงในลำคอขณะอ่านในใจจะเกิดขึ้นเมื่อนักเรียนอ่านข้อความภาษาอังกฤษที่มีคำศัพท์ยาก ออกเสียงไม่ถูกต้อง โซโคลอฟได้เสนอแนะว่าในการเรียนการสอนอ่านภาษาต่างประเทศ ผู้เรียนจำเป็นต้องเรียนการออกเสียงที่ถูกต้อง อันจะช่วยให้อาการดังกล่าวหายไป

แมรี เฮช เนวิลล์ (Mary H.Neville 1968: 362) กล่าวว่า "การให้ผู้เรียนได้ฟัง เรื่องที่อ่านไปพร้อม ๆ กับการอ่านในใจจะช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการอ่านให้กับผู้เรียน และยังช่วยลดอาการพิมพ์คำออกเสียงในลำคอในขณะที่อ่านในใจลงด้วย"

อีลี เนอร์ วอลล์ โทนิส (Eleanor Wall Thonis 1970: 64) ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับการสอนอ่านภาษาอังกฤษในฐานะที่เป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศว่า ข้อความที่เขียนขึ้น เป็นตัวหนังสือไม่สมบูรณ์พอที่จะเป็นตัวแทนของคำพูดที่จะทำให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจอย่างถ่องแท้เท่ากับคำพูดได้ ผู้เรียนจะสามารถเข้าใจข้อความที่เรียนได้ดีเมื่อผู้เรียนได้ฟังข้อความนั้น ๆ ที่เป็นภาษาพูดมาเสริมข้อความที่อ่าน เพื่อช่วยให้เกิดความเข้าใจในข้อความนั้น ๆ ยิ่งขึ้น

ฟรังซัวส์ เกรเลต์ (Françoise Grellet 1981: 8) กล่าวว่า "ในการสอนอ่านเพื่อความเข้าใจในภาษาต่างประเทศ ครูไม่ควรจะสอนทักษะอ่านแยกจากทักษะอื่น เพราะในชีวิตจริง เรามักจะเชื่อมโยงเรื่องราวที่เราอ่านกับบางสิ่งบางอย่างที่เราอาจจะเคยได้ยินมา ดังนั้นครูผู้สอนจึงควรจะได้เชื่อมโยงทักษะอื่น ๆ เข้ากับกิจกรรมการอ่าน เช่น การให้ผู้เรียนอ่านพร้อม ๆ กับการฟัง เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจเรื่องที่อ่านได้ดีขึ้น"

เจอร์รี จี เกบฮาร์ด (Jerry G. Gebhard 1985: 16-20) ได้เสนอแนะวิธีการสอนอ่านโดยเฉพาะการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ หรือภาษาที่สองที่ช่วยให้นักเรียนเรียนรู้การอ่านโดยการใช้สื่อประกอบ เช่น การใช้การฟังผสมกับการเห็นซึ่งทำให้นักเรียนเข้าใจเรื่องที่อ่านได้ดีขึ้น และยังช่วยสร้างบรรยากาศในการเรียนการสอนด้วย

เรย์ วิลเลียม (Ray William 1986: 44-45) กล่าวถึงการทำที่จะทำให้เกิดความก้าวหน้าในการอ่านว่าจำเป็นที่ผู้เรียนจะต้องใช้ทั้งหูฟังและตาดูไปพร้อม ๆ กัน ยิ่งผู้เรียนมีความสามารถในการอ่านออกเสียงและสะกดคำได้ถูกต้องมากเพียงใด ความเข้าใจในสิ่งที่อ่านก็จะเพิ่มมากขึ้น เพียงนั้น เพราะฉะนั้นในขณะที่ให้ผู้เรียนอ่านข้อความ ครูจึงควรให้ผู้เรียนได้ฟังเทปบันทึกเสียงเรื่องที่อ่าน หรือให้ครูอ่านออกเสียงให้เด็กฟังควบคู่ไปกับการอ่านข้อความนั้น ๆ ในใจด้วย เพื่อเพิ่มผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเพื่อความเข้าใจของผู้เรียน

ในเรื่องการสอนอ่านเพื่อความเข้าใจโดยการใช้การฟังผสมกับการเห็นตัวหนังสือ เพื่อช่วยให้นักเรียนเข้าใจเรื่องที่อ่านได้ดีขึ้นนั้น ดับเบิลยู ซี จอร์แดน (W.C. Jordan 1967 อ้างถึงใน J. Lloyd Eldredge and D. William Quinn 1988: 4) เป็นผู้ริเริ่มและประสบความสำเร็จในการนำเทปบันทึกเสียงมาเสริมการอ่าน เพื่อช่วยนักเรียนที่มีปัญหาด้านการอ่านให้สามารถอ่านเนื้อเรื่องให้เข้าใจยิ่งขึ้น โดยการให้นักเรียนได้อ่านเนื้อเรื่องในใจพร้อมกับฟังเทปบันทึกเสียงเรื่องที่อ่านในขณะเดียวกัน ซึ่งวิธีการดังกล่าวช่วยให้นักเรียนที่มีปัญหาด้านการอ่านสามารถเข้าใจเรื่องที่อ่านได้ดีขึ้น

การอ่านข้อความไปพร้อม ๆ กับการฟังเทปบันทึกเสียงข้อความนั้นจะช่วยให้นักเรียนได้รับประสบการณ์ที่ดีต่อการอ่าน คือ รู้สึกสนุกและได้รับอรรถรสของเรื่องที่อ่าน ซึ่งจะช่วยพัฒนาความเข้าใจในการอ่านเพิ่มขึ้น การอ่านในใจขณะที่ฟังไปด้วยมีข้อดีในแง่ที่เป็นการประหยัดเวลาและช่วยหนุนแรงครูผู้สอน

แมรี เฮช เนวิลล์ และ เอ เค พิวจ์ (Mary H. Neville and A.K. Pugh 1975: 322-328) กล่าวว่า "เราสามารถช่วยผู้เรียนให้มีความสามารถในการอ่านได้ โดยให้ผู้เรียนได้ฟังเทปบันทึกเสียงข้อความที่อ่านไปพร้อม ๆ กับการอ่านในใจ" แต่อย่างไรก็ตาม แม้ว่าเนื้อหาที่ง่ายก็อาจจะยากสำหรับผู้เรียนที่ไม่ใช่เจ้าของภาษานั้น ๆ จึงจำเป็นที่จะต้องหาวิธีที่จะลดอัตราเร็วของเสียงที่ผู้เรียนได้ยินในเทปบันทึกเสียงลง เพื่อช่วยให้นักเรียนติดตามเนื้อหาได้อย่างเข้าใจยิ่งขึ้น

และ พิวจ จึงได้ทำการวิจัยเพื่อ เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านเพื่อความ เข้าใจของนักเรียน ระดับประถมที่เป็นชาวต่างประเทศที่มาอยู่ในประเทศอังกฤษ โดยให้นักเรียนอ่านในใจไปพร้อมกับ การฟัง เทปบันทึกเสียงที่อัตราเร็วปกติ คือ 115 คำต่อนาที และที่อัตราเร็วที่ช้ากว่าปกติ คือ 96 คำต่อนาที พบว่า นักเรียนกลุ่มที่ฟัง เทปบันทึกเสียงด้วยอัตราเร็วที่ช้ากว่าปกติควบคู่ไปกับการอ่านในใจมีผลสัมฤทธิ์การอ่านสูงกว่ากลุ่มที่เรียนโดยการฟัง เทปบันทึกเสียงอัตราเร็วปกติ หลังจากผ่านการทดลองดังกล่าวแล้ว นักเรียนทุกคนเห็นพ้องกันว่า การฟัง เทปบันทึกเสียงช่วยให้ พวกเขาอ่านภาษาอังกฤษด้วยอัตราที่ เร็วขึ้นและมีความ เข้าใจ เพิ่มมากขึ้น

เนื่องจากในประเทศไทยยังไม่พบว่ามีผู้ใดทำการวิจัยที่เกี่ยวกับการอ่านในใจที่ควบคู่ไปกับการฟัง เทปบันทึกเสียงที่มีต่อสัมฤทธิ์ผลในการอ่านเพื่อความ เข้าใจภาษาอังกฤษมาก่อนเลย และจากการที่ผู้วิจัยได้ศึกษาบทความ ตำรา และงานวิจัยในต่างประเทศในเรื่องดังกล่าวตามที่ได้สรุปมาแล้วข้างต้น ประกอบกับผู้วิจัย เป็นครูสอนภาษาอังกฤษด้วย จึงทำให้ผู้วิจัยสนใจในการศึกษา เปรียบ เทียบผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเพื่อความ เข้าใจภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ฝึกการอ่าน ในใจ อย่างเดียว กับที่ฝึกการอ่านในใจพร้อมกับฟัง เทปบันทึกเสียงด้วยความ เร็วปกติ และการฝึกการอ่านในใจพร้อมกับฟัง เทปบันทึกเสียงด้วยความ เร็วที่ช้ากว่าปกติ โดยทำการทดลองกับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งในหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 ได้กำหนดให้นักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สามารถเรียนวิชาอ่านอังกฤษเบื้องต้น เป็น วิชาเลือกเพิ่มเติมจากวิชาหลักและวิชา เสริมทักษะภาษาอังกฤษ การวิจัยครั้งนี้ เพื่อประโยชน์ สำหรับครูสอนภาษาอังกฤษในการปรับปรุงการสอนอ่านให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อ เปรียบ เทียบผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเพื่อความ เข้าใจภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ฝึกการอ่านในใจอย่าง เดียวกับที่ฝึกการอ่านในใจพร้อมกับฟัง เทปบันทึกเสียง ด้วยความ เร็วปกติและด้วยความ เร็วที่ช้ากว่าปกติ

สมมติฐานการวิจัย

จากงานวิจัยของ มอริส ลุยส์ (Maurice Lewis 1966 อ้างถึงใน William K. Durr 1967: 139-141) ได้ทำการทดลองเพื่อ เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้การฟังช่วยกับนักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านโดยไม่ใช้การฟังช่วย โดยทำการทดลองกับนักเรียนระดับมัธยมศึกษา พบว่า การฟังมีผลต่อความสามารถในการอ่านของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

แมรี เอช เนวิลล์ และ เอ เค พิวจ์ (Mary H.Neville and A.K. Pugh 1975: 322-328) ได้ทำการทดลองกับนักเรียนต่างชาติที่เข้ามาเรียนภาษาอังกฤษในประเทศอังกฤษมาแล้ว 1 ปีการศึกษา โดยเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการอ่านระหว่างกลุ่มที่เรียนการอ่านในใจพร้อมกับฟังเทปบันทึกเสียงที่อัตราปกติ กับกลุ่มที่อ่านในใจพร้อมกับฟังเทปบันทึกเสียงที่อัตราเร็วที่ช้ากว่าปกติ พบว่า นักเรียนกลุ่มที่ฟังเทปบันทึกเสียงด้วยอัตราเร็วที่ช้ากว่าปกติควบคู่ไปกับการอ่านในใจมีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านสูงกว่ากลุ่มที่เรียนโดยการฟังเทปบันทึกเสียงอัตราเร็วปกติ

จากงานวิจัยทั้ง 2 เรื่องดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานการวิจัยครั้งนี้ดังต่อไปนี้

1. นักเรียนที่ฝึกการอ่านในใจพร้อมกับฟังเทปบันทึกเสียงเรื่องที่อ่าน จะมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ฝึกการอ่านในใจอย่างเดียว
2. นักเรียนที่ฝึกการอ่านในใจพร้อมกับฟังเทปบันทึกเสียงด้วยความเร็วที่ช้ากว่าปกติจะมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ฝึกการอ่านในใจพร้อมกับฟังเทปบันทึกเสียงด้วยความเร็วปกติ

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบางเมืองเขื่อนฝ่องอนุสรณ์ จังหวัดสมุทรปราการ ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2533
2. ตัวแปรที่ศึกษา ได้แก่
 - ตัวแปรต้น ได้แก่ วิธีการอ่านซึ่งมี 3 ลักษณะ ดังนี้

- ก. การอ่านในใจอย่างเดียว
 - ข. การอ่านในใจพร้อมกับฟังเทปบันทึกเสียงด้วยความเร็วปกติ
 - ค. การอ่านในใจพร้อมกับฟังเทปบันทึกเสียงด้วยความเร็วที่ช้ากว่าปกติ
- ตัวแปรตาม ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษ

ข้อตกลงเบื้องต้น

การวิจัยครั้งนี้ถือว่า เพศ อายุ สถานะทางเศรษฐกิจและสังคม รวมทั้งเวลาและสถานที่ที่ใช้ในการทดลองของกลุ่มตัวอย่างประชากร ไม่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษ

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

ผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษ หมายถึง คะแนนรวมจากแบบสอบวัดความสามารถในการเข้าใจความหมายของเนื้อเรื่องและข้อความภาษาอังกฤษที่ได้อ่าน ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อทดสอบผู้เรียนหลังจากที่ได้ฝึกการอ่านในใจอย่างเดียว อ่านในใจพร้อมกับฟังเทปบันทึกเสียงความเร็วปกติและความเร็วที่ช้ากว่าปกติ

นักเรียน หมายถึง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โปรแกรมคณิตศาสตร์-อังกฤษ โรงเรียนบางเมืองเขื่อนผ่องอนุสรณ์ อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรปราการ ที่กำลังศึกษาในภาคต้น ปีการศึกษา 2533 จำนวน 3 ห้องเรียน ห้องละ 40 คน

การอ่านในใจ หมายถึง การให้ผู้เรียนอ่านข้อความภาษาอังกฤษที่กำหนดให้ในใจอย่างเดียว ภายหลังจากที่ผู้สอนได้สอนศัพท์และโครงสร้างประโยคในข้อความนั้น ๆ แล้ว

การอ่านใจในพร้อมการฟังเทปบันทึกเสียงด้วยความเร็วปกติ หมายถึง การให้ผู้เรียนอ่านข้อความภาษาอังกฤษในใจพร้อม ๆ กับการฟังเทปบันทึกเสียงข้อความดังกล่าวที่บันทึกลงในเครื่องบันทึกเสียงด้วยอัตราเร็ว 115 คำต่อนาที ซึ่งเป็นอัตราเร็วที่ใช้พูดกันในภาษาอังกฤษ โดยปกติ (Mary H.Neville and A.K.Pugh 1975: 325) ภายหลังจากที่ผู้สอนได้สอนศัพท์และโครงสร้างประโยคในข้อความนั้น ๆ แล้ว

การอ่านในใจพร้อมการฟัง เทปบันทึกเสียงด้วยความเร็วที่ช้ากว่าปกติ หมายถึง การให้ผู้เรียนอ่านข้อความภาษาอังกฤษในใจพร้อม ๆ กับการฟัง เทปบันทึกเสียงข้อความดังกล่าวด้วยอัตราเร็วที่ช้ากว่าปกติ โดยการนำม้วนเทปที่บันทึกเสียงไว้ด้วยอัตราเร็ว 115 คำต่อนาทีมาลดความเร็วของมอเตอร์ให้เส้นเทปเดินผ่านหัวเทปช้ากว่า 115 คำต่อนาทีลงให้เหลือเพียงอัตราเร็ว 96 คำต่อนาที (Mary H. Neville and A.K.Pugh 1975: 325) ภายหลังจากที่ผู้สอนได้สอนศัพท์และโครงสร้างประโยคในข้อความนั้น ๆ แล้ว

ประโยชน์ที่จะได้รับจากการวิจัย

1. เป็นแนวทางแก่ผู้บริหารการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาในการส่งเสริมให้มีการปรับปรุงการเรียนการสอนอ่านภาษาอังกฤษ
2. เป็นประโยชน์แก่ครูผู้สอนภาษาอังกฤษในการปรับปรุงการเรียนการสอนให้ได้ผลดียิ่งขึ้น โดยเฉพาะการสอนอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษ
3. เป็นแนวทางแก่การวิจัยในเรื่องดังกล่าวให้ลึกซึ้งต่อไป